

Drammens Tidende
12/4-1903

Til Fiskum.

(En Hilsen i Anledning af Kirkens Indvielse 8de April 1903.)

Lagt i Grus, men reist af Ruiner
staar Fiskum Kirke nu lærdig paa ny.
Idag den signes og vies alter til Herrens Herros hellige Hus.
Noget kjært, noget dyrebart blev mig borte,
da min Barndoms og Ungdoms Kirke brændte.
Aa nei, som jeg syntes *den* Kirke var vakker!
Ingen som den! En Perle, en dyrebart Edelsten!
Skjøn som en Rose, en Zarous Lilje!
Den passet i Fiskum, for — vakker er Fiskum!
Jeg var inden i Kjole, den første Gangen
dens Klokker ringte til Vigels-Fest, og Kirken blev viet til helligt Brug.
Jeg hørte fra Taarnet dens Klokker tone.
Den Klokketklangen maade nok frem
søngang langt hen til alle Hjem udover hele Fiskumstranden:
Ara nu af skal denne Klokke Lyd
kalde til Daad, til Gjør til Gjør,
til Gud og til Frelse, til Fæst og Fryd
hvor endte en af os alle
til selv jeg sænkes i Gravens Grus
til *Kirkens Taarne faldt!*
Jeg husker saa mangen hellig Kvæld,
og vittet bestaaelig saa længe til sidste Tone fra Taarnet hændede
Den smødt saa vidunderlig grænsende skjøn
Den dale som dalende, sidste Solskins Strøm,
Den blev det Fæst i Hytter og Hus.
Gud give, det var og i Hjerter
For mig var det saa — jeg brøt ganske vist,
det var nok saa osse for alle
Saa traadte jeg første Gang Kirkens Tærskel,
jeg skred ind ad dens hellige Porte,
— Jeg var da af Aar kun halvferde —,
Hvor Templet dog greb min Barne sjæl
mægtigt med hele sin Guddoms Vælde!
O! — dette er Herrens Hus, vakker som selve Himlen!
Dette er Huset til Jesus, til Gud, som Mor
har saa mangen Gang lært om!
Aa, kjære Jesus, o Herre Gud, lad altid
ting her hos dig være!
Lysten og Længslen, en hellig Trang til engang
at tjene i Herrens Tempel
var lægt i min Sjæl, blev født — var skabt. — —
Saa sad jeg der siden i mange Aar
atter og atter, Søndag paa Søndag.
Jeg havde en Plads — Og den var mig kjær,
for Får' mig, han havde lært den:
Stolen ved Sæden — — — Nu er den ikke mere!
Og Får', han er heller ikke her!
Han har allerede længst forlaadt den.
Han er i Himlen — Gud være lovet —, det evige Tempel.
Og det Tempel staar, om alle forgaar, om alle paa Jorden brænder!
Altid var *Ugen* saa altfor lang.
Det var længe til næste Dages,
Kvæn Timene i Kirken i Bon og Sang,
om Daaben, Ordet og Nadverdordet
til Orgellønen og Klokketklang, Messe fra Alterbordet
og Gjensvar fra Brylløkket paa Orgel-Koret.
de Timer, næste var mig aldrig, nei aldrig for længe.
Idag — *denne Dag* — maa jeg levende minde dette.
Til idag er min Kirke paa ny reist af Grus og grofulde, rygende Brænde.
Idag den ringes og slaget til sit Hus,
med Folk, mine Vänner, mine Kjære
og luser dem alle med Orgellønen:
Velkommen til *Øvenden* skal I alle være!
Men jeg — jeg kan ikke være med —
jeg maa Eder alle *dette* at sammen savne.
Til Kirke i Fiskum de samler sig *alle* —
Jeg ser, hvordan *vi* ene myldrer af Folk —
og Baad efter Baad over Fiskumvandet.
De lægger til Land, de stoder sammen.
Der blir Trang- og Ved Kirkestrøg.
De vælger sig Plads — De kappes om Pladsen.
Alle vil ind, og alle vil ha' den.
Jeg ber dig slæg, *O, mist den aldrig!*
Lad et heller aldrig *den* savne dig!
Thi: *„Nu trænger ind man i Himlen med Magt,
Og den, som vil ind, maa nok rive den til sig!”*
Saa taler Jesus til dig, kjære Bror,
plag alt ved *Trængslen* om Kirkeøren.
Lad ingen nu rive *hans* Rige fra dig.
Thi Riget er *hans*, og hver den, som tror,
Jeg vilde saa gjerne ha' været med,
sungen min Salme og bedet min Bon
i Fiskum idag med eder alle.
Dag — jeg har *naaet* mit Maal — og det er jeg gla' for!
Jeg er bli, hvad jeg bad om hin første Gangen.
Herren har hjulpet, Han har mig bønhørt:
Thi nu er jeg *Præst* i *hans* Kirke.
Bøden med Kjærlighed fast til qvit Kald,
to jeg blir her i *dit* Virke:
At jøge for Synderne paa Golgatha-Kors,
Blodet, som rædt *paa* Langfredag,
Blodet, som sammen med Kjærligheden,
Forsønnings Blod, som skjuler Synde-Mangfoldigheden,
Glæde *hans* Folk og ranke det ud
Hæved' har tabt, det er i Løkker lagt!
Døden er overvunden!
Seiren er vor! *Jesus* den har brøgt
Hør fra din Gud *de* store Paaskens Bud:
Jesus, vor Frelser, *Han* er *opstanden!*
Saa synger jeg stille, *alene* for ham.
I Farum jeg ber mine Bønner:
for Kirken i Fiskum og for *Hans* Folk
for Presten, for *Mængden*,
at ingen, nei ingen, i Fiskum maa
ufrelst, usalig, forlæst nu gaa, men salig i Evigheden!
Kirken staar der. Og Jesus er her
med Frelse, med *Salighed* for alle sammen.
Han var der for mig. Og Han lod sig finde.
Jeg fandt Ham. Han hjalp mig. Han hjælper mig end!
At *Hans* Faders *hans* mig ingen skal rive bort!
Thi alle mod Jesus skal komme ilkørt.
Kneisende Taarne skal synke i Grus.
Han hører min Sjæl til sin Faders Hus.
Han slipper mig aldrig i Verden.
«Igaar og idag *den* samme han er,
Kristus — min Jesus — i Evighed!» Amen!
Oddernes Præstegaard, 8de April 1903. | H. B.